

21 Урок по Религия - Православие, 1 клас, тема „Прошката-Сирни заговезни“, м. февруари

Въпроси за преговор:

- 1. Кое е проява на добро?** – добро е всичко, което идва от Бога, всичко на което ни учи Бог.
- 2. Кое е проява на зло?** – зло е забравянето на Бога и нарушаване на заповедите Му – зло е грехът.
- 3. Как истинските християни проявяват доброто в живота си?** – те обичат Бога и ближните си и се стараят да вършат добри дела.

Прошката. Сирни заговезни

„Ако не простите на човеците съгрешенията им, и вашият Отец няма да прости съгрешенията ви” (Мат. 6:15) – такова е предупреждението на Господ Исус Христос, което чуваме на Сирни заговезни - неделята, наричана още Неделя на прошката.

От Сирни заговезни започва Великият пост. От този ден християните ще се въздържат от блажна храна (месо, мляко, яйца), ще се стремят да се въздържат и от всяко лошо дело, дума и мисъл.

Преди началото на Великия пост - този най-важен за християните пост, човек трябва да е простил на ближните си и да е получил прошка от тях. Не бива да пропускаме това събитие. Да отидем и се опростим с всички, които сме обидили. А дори и в нищо да не сме виновни, пак да поискаме прошка.

Макар да има определен от църквата ден за прошка, опрощението трябва да присъства в живота на християнина във всеки един момент. Никой не е безгрешен. Най-много грешим като мислим себе си прави във всичко, когато очакваме другите да се съобразяват с нас. Съзнателно или без да знаем, ние нараняваме другите със своите думи и действия. И нищо да не сме им казали, понякога таим в сърцето си неприязън към тях.

Ето защо ни е необходима прошката. Омразата и взаимните обвинения лишават живота от радост и мир. Затова трябва да търсим прошка, винаги когато стгрешим. Били сме непослушни на своите родители – да им поискаме прошка. Обидили сме свой приятел, надсмивали сме се над неговите грешки – час по-скоро да му поискаме извинение.

„Простено – Прости!” - това са думите, които си разменят християните в деня на прошката. Прошката е истинско чудо! Като прощаваме, ние отхвърляме злото, което тежи в душата ни, защото Сам Бог ни прощава и сваля този товар. Затова всеки ден се обръщаме към Бог с думите от Господнята молитва : *„ и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си”*. (Какво значи думата „дългове“ от молитвата? Как разбирате това? – дългове са нашите грехове.)

Който не прости на ближните си, и Господ няма да прости неговите грехове.

Господ прощава нашите грехове в тази степен, в която ние прощаваме на другите, а това означава, че без нашата прошка, няма да можем да се спасим.

Простим ли, душата запява с истинска радост, защото на мястото на враждата идва любовта! Никого не мразим, никой не ни мрази, всички се обичаме. Обича ни и Бог. Щом сме простили на всички и Господ ни прощава и заживява в нас!

Въпроси към урока:

1.Какво ни учи Бог за прощката? – Господ прощава нашите грехове в тази степен, в която ние прощаваме на другите, а това означава, че без нашата прошка, няма да можем да се спасим.

2.Какво е значението на прощката в живота ни? – прощката носи в живота ни мир и разбирателство, тя очиства душата ни и Сам Господ заживява в нея.

3.Кой ден в православната църква е специално отреден за опрощаване между хората? – неделята преди Великия пост, наречена Сирна неделя или Ден на прощката.

4.Кой важен период от живота на християните започва след Сирни заговезни? – след Сирни заговезни започва Великия пост – време за въздържане от блажна храна (месо, мляко, яйца), но също въздържане от всяко лошо дело, дума или мисъл, което допринася за обновяване на тялото и душата.

В миналото и днес първо младите
искат прошка от по-старите.

След Сирни заговезни на трапезата се слагат само постни ястия.

Задача: Прочетете разказа "Прошката" и помислете дали има някой, от когото трябва да поискате прошка.

Прошката

Ели и Деси бяха добри приятелки. Заедно ходеха на училище, дори стояха на един чин. И двете бяха отличнички. Учителите ги сочеха за пример, защото винаги имаха написани домашни и прилежно учеха уроците си. Те не се разделяха дори в междучасията, а заедно тичаха навън, за да играят на двора. Забавляваха се и непрестанно се смееха.

Но двете имаха лошия навик да се подиграват на другите деца, които не бяха отличници като тях. Щом седнеха на пейката в двора, започваха да шушукат и като сочеха този и онзи, присмиваха се. Другите деца ги отбягваха и не желяеха да дружат с тях.

Но случи се така, че Ели се представи по-добре на контролната по математика, а Деси по невнимание беше объркала една задача. Но Ели вместо да успокои приятелката си, ѝ се присмя, че не е могла да реши една елементарна задача. Деси много се огорчи и търсеше повод да си върне за обидата. Скоро се оказа случай Ели да е забравила да изпълни едно свое обещание и Деси ѝ отправи обидни думи и каза, че тя не може да бъде вече нейна приятелка.

Двете вече ходеха сами на училище, стояха на един чин, но не си говореха. Изчезна веселият им смях, лицата им посърнаха. Нещо тежеше в душите им, но те не искаха да признаят вината си. Напротив, при всеки повод си отправяха гневни погледи. Другите деца забелязаха това и се чудеха, как двете толкова големи приятелки сега не искат да се гледат.

Майката на Ели, която виждаше, че дъщеря ѝ не е така жизнерадостна както преди, повика я и поговори с нея за случилото се. Ели се разплака и сподели

колко тежко я обидила Деси и че не желае повече да дружи с нея. Майка ѝ я накара да се замисли, дали сама не е оскърбила с нещо приятелката си. Майката на Ели посъветва дъщеря си да поиска прошка от своята приятелка и всичко ще бъде като преди. „Хората често грешат и се карат, но не бива да забравяме какво ни учи Господ – да си прощаваме. А щом се помирим, Господ връща радостта в сърцата ни” – каза ѝ тя.

Ели се замисли над тези думи. В душата ѝ се бореха различни чувства. От една страна не можеше да забрави обидата, а от друга искаше да отхвърли тази тежест, която притискаше душата ѝ. Тя виждаше своята вина, задето се присмя на Деси. Чудеше се дали Деси ще ѝ прости. Затова реши да ѝ нарисува една картичка, а вътре написа: „Прости ми за обидата! За мене нашето приятелство е по-важно от всичко!”

Щом отиде на училище, видя Деси да стои унила на чина. Подаде ѝ картичката с разтуптяно сърце и зачака. Деси я отвори и след като я прочете много се развълнува. „Прощавам ти! И ти ми прости за лошите думи!” – каза тя. Двете приятелки се прегърнаха щастливи. Никога преди не бяха изпитвали толкова голямо облекчение и радост.

Те разбраха колко голямо зло са обидите и какво голямо чудо е прощката. Решиха повече да не се присмиват на никого. От този ден те бяха пример не само с отличния си успех в училище, но и заради добрите си сърца.

Когато прощаваме, ние изпълняваме Божията заповед
за любовта към ближните